

синини на лицето, съ изкълченъ дѣсенъ кракъ, съ скъсани панталони на колѣната и цѣлиятъ потъналъ въ калъ...

Дотичаха овчари, говедари, орачи. Дотичаха и го измъкнаха изъ трапа. А той реве :

— Олеле боли, боли!..

Дигнаха го. Единъ селянинъ го качи на конь и го заведе въ града, право у дома му.

А въ града бѣха вече узнали за новата лудория на Луданчо. Майка му кършеше ржце и плачеше. Баща му се обличаше бързо и излизаше да търси и донесе пребитъ Ганчо.

Майка му като го видѣ пакъ живъ, зарадва се. Майка, тя всичко прощава на чедото си, стига да е живо и здраво. И татко му се готвѣше да му прости. Нали Ганчо имъ е едничко чедо и затова е тъй галенъ.

Но когато татко му разбра, че автомобиля е счупенъ и трѣбва да заплаща поправката, забрави всичко, грабна една дрѣнова пржчка и започна да налага Луданча.

За пръвъ пжтъ го биеше баща му, но колко бой изяде Ганчо не мога да ви кажа... Бой колкото можа да понесе.

И Луданчо забрави болкитѣ въ кракътъ си, забрави да реве и охка, а само се молѣше:

— Моля ти се, татко, пожали ме! Охъ, моля ти се!

А следъ това дълго лежа съ вързани крака...

Дѣдо Слънчо

